

KAPITOLA ČTVRTÁ, v které Ryel zatím unikne podezření

Ředitel Zinke smutně hleděl na Ryela, kterému poručil přiletět po vyučování do ředitelny.

Chlapec se zdál vyplašený, a tak mu nabídl šálek horké čokolády.

„Rodičům jsem už teleportoval, nemusíš mít starost, vědí, že se vrátíš později.“

„Děkuji,“ zamumlal Ryel a napil se z bílého hrnku, aby skryl rozpaky.

Přemýšlel, co se stalo. Do ředitelny byly zvané jen děti, které měly studijní problémy, ale on byl výborný žák. Snad ho sem nepozvali proto, že nemá dokončený herbář? Nechtělo se mu sbírat květinčky, radši by pochytil brouky a připíchl je na papír spíš než sedmikrásky nebo podběl.

Ředitel hleděl na žáka a dumal, co dál. Ryel vypadal nevinně. Byl hubený a drobný, kolem líbezného bledého obličeje se kroutily v pramenech dlouhé lokny, křídla měl smutně svěšená.

Dopil čokoládu a hrnek postavil způsobně na skleněný stůl.

„Víš, proč jsem si tě zavolaal?“

„Ne, prosím.“

„Nemáš ani trochu představu, proč s tebou potřebuji mluvit?“

Ryel pokrčil rameny. V duchu ho napadlo, že ředitel možná viděl, jak včera vyplázl jazyk na spolužačku Miu, ale to není možné. Letěli nad loukou sami. Ledaže by Mia žalovala? Ale to by si netroufla, dal jí přece do zad pořádnou herdu, aby ji něco takového nenapadlo.

„Líbí se ti ve škole?“

Ředitel byl v úzkých, a rozhodl se dostat se k problému oklikou.

„Ano.“

„Létáš do školy rád?“

„Ano.“

„Který z předmětů tě nejvíc baví?“

„Tělocvik.“

„Ano,“ usmál se ředitel, „ten kluky v tvém věku obvykle baví nejvíc. Poslechni... nemáš nějaké problémy... třeba se spolužáky, anebo se zaměstnanci školy?“

„Já?“ protáhl Ryel. V duchu ho napadlo, že Mia opravdu žalovala. Bude ji muset pořádně vytahat za vlasy. „Nemám žádné problémy.“

„Chutnají ti obědy ve školní jídelně?“

„Obědy?“

„Ano. Obědy.“

Ryel si vzpomněl, že nedávno vylil sedmikráskovou polévku z misky do květináče v rohu jídelny. Viděl ho snad někdo? Dával si přece takový pozor!

„Tak... ano. Chutnají,“ zalhal.

„Klidně mi můžeš říct, co ti nechutná, když jsem byl v tvém věku, například jsem nejedl pampelišky,“ pousmál se ředitel.

„Nemám problémy ani s pampeliškami,“ řekl Ryel a taky se usmál. Vzpomněl si na poučku, která visí nad tabulí: S úsměvem jde všechno líp.

„Snažíme se zaměstnávat ty nejlepší kuchařky ve městě.“

„Ano?“

Ryel se trochu ošíval. Bylo mu jasné, že ředitel rozhovor pouze protahuje a řeči o jídle jsou nedůležité. Kam míří?

„Je možné, že kuchařky některé jídlo nedovařily, nebo bylo příliš slané?“

„Nevím,“ řekl Ryel. „Tedy – nevzpomínám si.“

„Víš, kdo jídlo ve škole připravuje?“

Ryel byl dočista zmatený.

„Nějaké... ženy?“

„Ano. Znáš je?“

Ryel se snažil vzpomenout si, jak vypadají kuchařky, které vídává za okénkem v jídelně. Nevybavil si ani jeden obličej. Vzpomněl si jen, že nosí bílé čapky, a když je v jídelně příliš horko, odstávají jim křídla.

„Neznám...“

„Ani jednu?“

„Ne...“

Ryel hleděl na ředitele široce otevřenýma modrýma očima a na čele se mu rýsovala dětská vráska. Zinke byl v rozpacích. Musí k věci, nedá se nic dělat, jinak toho chlapce zbytečně trápí.

„Poslechni, Ryeli, když neznáš žádnou z kuchařek osobně a jídlo ti vlastně chutná, pak přece nemáš důvod, abys po jedné z žen, které nám připravují obědy, házel kamením?“

Ryel byl tak překvapený, že otevřel pusku dokořán.

Ředitel se jeho výrazu zalekl. Je možné, že Ryela podezírá z něčeho, co neudělal. To by ovšem bylo z jeho strany trestuhodné. Ředitel zrudl víc než jeho žák.

„Já jsem žádnými kameny neházel,“ prohlásil Ryel. „To byl Gabri.“

„Ty víš, že kamením házel tvůj spolužák?“

„Ano.“

Ředitel se zaraženě díval na roztomilý obličej žáka Ryela.

„Nelžeš?“

„Ne.“

„Opravdu ne?“

„Ne.“

„Ale...“

Ředitel zvedl sluchátko a po chvíli oknem dovnitř vletěla skupina tří kuchařek. Ta uprostřed měla ošetřené levé křídlo a kolegyně ji přidržovaly.

Ryel hleděl na ženy překvapeně. Ráno kamením házel on, dokonce tušil, že kohosi trefil, protože zaslechl výkřik, ale mluvit o tom s ředitelem? Nikdy! Lepší bude, když to svede na Gabriho. Rozčilením mávl křídly.

Ženy přistály vedle ředitele a stejně jako on v rozpacích hleděly na malého drobného chlapce. Vypadal vylekaně a všem ho náhle začalo být líto. I zraněná kuchařka zbrkle mrkala, jako by si nemohla vzpomenout na scénu z rána.

„Paní kolegyně,“ odkašlal si ředitel. „Mohla byste zopakovat, co jste mi sdělila ohledně svého zranění?“

Ryel hleděl na dospělé stále s otevřenou pusou. Pochopil, že by se měl zavtvářit vyplašeně, a tak sklopil oči a otřel je perutí.

„Kdosi po mně při letu do práce hodil ostrý kámen a zranil mi křídlo...“

„Viděla jste toho, kdo po vás házel?“

„Ano...“

„Kdo to byl?“

„Ryel.“

Kuchařka pohlédla na Ryela. Díval se na ni tak, že prudce uhnula pohledem.

„Byl to skutečně Ryel?“ otázal se znovu ředitel. „Nebyl to jiný žák? Například Gabri?“

Kuchařka překvapeně zmlkla a zmateně pohlédla na kolegyně. V ředitelně bylo protivné dusno. Za okamžik přiletěl vyděšený Gabri.

„Házel jsi ráno kamením?“ zeptal se ho ředitel ostře.

Gabri vykulil oči. Ráno letěl do školy a viděl, že kamením házel Ryel, ale nechtěl žalovat.

„Neházel.“

„Ne?!“

Kluci na sebe pohlédli. Gabri byl ve tváři rudý, Ryel se tvářil zničeně, vypadalo to, že se každou chvíli rozpláče. Ředitel opět pohlédl na zraněnou kuchařku.

„Nuže?“

„Já... nevím,“ řekla náhle a sklopila hlavu. „Možná jsem zavadila o ulomnou větev, nevím...“

„Říkala jste, že po vás hodil kamenem žák Ryel,“ připomněl překvapeně Zinke. Bylo mu z vyšetřování nepříjemné horko.

Kuchařka však zakroutila hlavou. Neodvažovala se Ryelovi podívat znovu do očí.

„Ne... to jsem se spletla.“

„Ale...?“ Zinke rozčilením téměř popolétl. „Spletla jste se?“

„Ano. Docela jistě jsem se spletla.“

Zinke hleděl v úžasu na kuchařku, která měla slzy na krajíčku stejně jako Ryel, který dokonce popotáhl nosem. Toho komedie začala bavit. Chtělo se mu smát, šklebil se a vydal zvuk, který se snadno zaměnil se vzlyknutím.

„Ach... to je nepříjemné nedorozumění,“ ředitel pohladil Ryela i Gabriho po rameni. „Odpusťte, chlapci.“

„Můžeme odletět?“

„Ale ovšem. Ještě jednou se vám omlouváme.“

Ředitel se zničeně zadíval na kuchařky. Gabri se poklonil a Ryel už beze slova zamával křídly. Vznesli se a proletěli otevřeným oknem ven.

